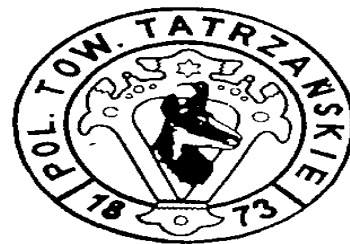

KLIMEK

POLSKIE TOWARZYSTWO TATRZAŃSKIE
BIULETYN INFORMACYJNY ZARZĄDU
ODDZIAŁU SOSNOWIEC

ROK XXVII

SIERPIEŃ 2022

8(113)

Tragedia na Marmoladzie

W dniu 3 lipca 2022 r. w masywie Marmolady w Dolomitach doszło do wielkiej tragedii. W wyniku bardzo wysokich temperatur panujących we Włoszech oderwał się fragment lodowca i porwał turystów wspinających się na tą górę. Tego dnia na wysokości 3300 m n.p.m. panowała temp. 10 stopni C. Według raportów miejscowych służb 11 osób zostało zabitych i zaginionych, a 7 osób przebywa nadal w szpitalach. Akcja ratunkowa jest bardzo utrudniona, ponieważ zachodzi obawa, że oderwą się kolejne fragmenty lodowca. Rejon lodowca obserwowany jest z pokładów śmigłowców. Nie ma szans, że ktoś zostanie żywy wyciągnięty spod zwałów lodu i śniegu.

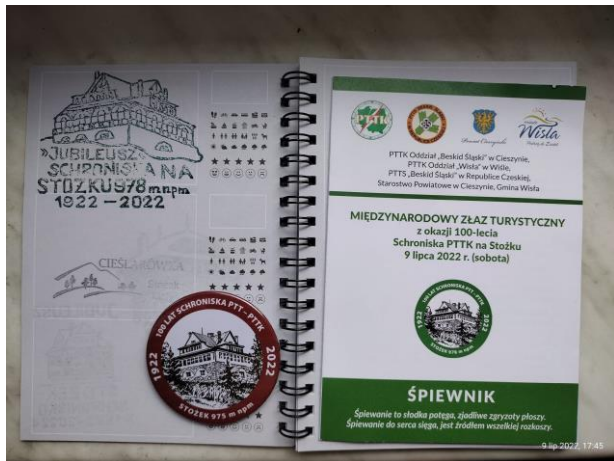

Fragment oberwanego lodowca na Marmoladzie.

Opracowanie: Z.Jaskiernia

100 lecie schroniska PTT - PTTK na Stożku

Obchody 100 lecia schroniska PTT – PTTK na Stożku przyciągnęły tłumy turystów. Z tej okazji w dniu 9 lipca 2022 r. odbył się Międzynarodowy Zjazd Turystyczny, który miał zakończenie przy schronisku. Nie zabrakło przedstawicieli PTT. Na uroczystości dotarł Oddział PTT z Bielska- Białej.

Zdjęcia z uroczystości i wydawnictwa okolicznościowe

Opracowanie: Z. Jaskiernia, Foto: O/PTT Bielsko- Biała

Pokamedulski klasztor w Rytwianach

Historia Pokamedulskiego klasztoru w Rytwianach sięga 27 sierpnia 1617 r. Pięć lat temu obchodzony był wielki Jubileusz – 400. Lecia. Członkowie Oddziału PTT w Sosnowcu w dniu 28 lipca 2006 r. odwiedzili ten obiekt. W opracowaniu wykorzystano materiały historyczne Oddziału, jak również współczesne zamieszczone na stronie: www.pustelnia.com. Rytwiany znajdują się w pobliżu Staszowa na terenie woj. świętokrzyskiego. Miejsowość przyciąga miłośników historii, ale również osoby, które próbują znaleźć ciszę i odpoczynek we współczesnym świecie. Zapewnia to Pustelnia Złotego Wieku.

Pustelnia Złotego Lasu - bezcenne dziedzictwo Kamedułów

Historia pokamedulskiego klasztoru w Rytwianach rozpoczyna się 27 sierpnia 1617 roku, w dniu zatwierdzenia przez Kapitułę Kongregacji Góry Koronnej Kamedułów Pustelników, fundacji wojewody krakowskiego Jana Magnusa Tęczyńskiego.

Dnia 1 maja 1624 roku, po zakończeniu spraw projektowych i przygotowawczych położono kamień węgielny pod budowę klasztoru. Pieczę nad realizacją fundacji sprawowali kolejni przeorowie konwentu. Dnia 27 września 1637 roku, biskup krakowski dokonał konsekracji kościoła pod wezwaniem Zwiastowania NMP. W tym okresie zakończono pierwszą fazę budowy pustelni: powstanie kościoła i otaczających go budynków gospodarczych a także umiejscowienie za świątynią eremitorium, czyli objętych klauzurą strefy domków pustelniczych.

Cały układ klasztoru i kościoła podyktowany był zaleceniami budowlanymi Kongregacji Monte Corona, do której należała rytwiańska pustelnia, wskazania te dotyczyły także architektury świątyni jak i samych pustelni. Do realizacji wspomnianych wskazań i wymogów angażowano wielu wybitnych artystów. W pustelni rytwiańskiej pracowali: o. Venanty da Subiaco, Jan Baptista Falconi, Karol de Prevot. Dzięki ich kunsztowi klasztor zyskał miano „perły barokowej architektury”.

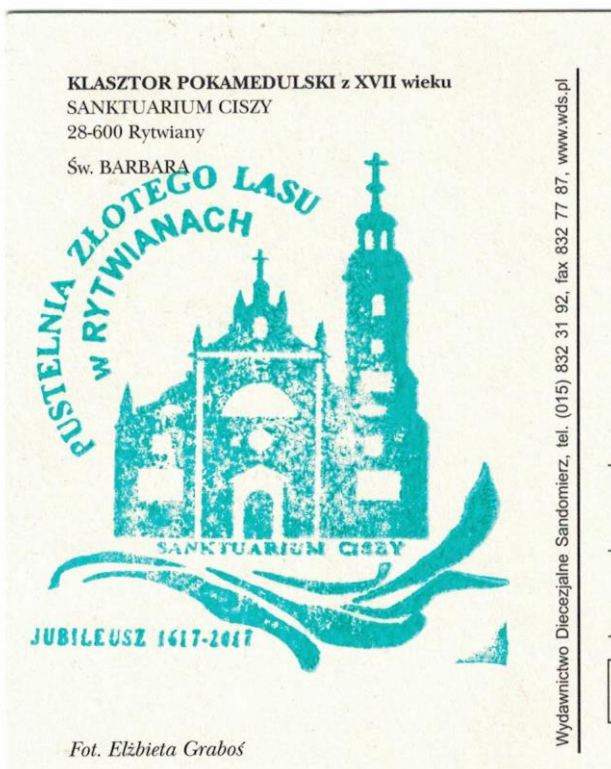
Dwa wieki życia zakonnego w Rytwianach

W Pustelni Złotego Lasu w Rytwianach życie pustelnicze toczyło się przez ponad dwa wieki. Nie omijały jej jednak i nieszczęśliwe wypadki losowe (dwa pożary: w 1737 i 1741 roku, podczas których spłonęła między innymi biblioteka), ani też smutne wydarzenia związane z historią naszego narodu. Teren Rytwian podczas niewoli narodowej dostały się w ręce zaboru rosyjskiego i na mocy carskiej ustawy o zniesieniu klasztorów, dnia 16 czerwca 1820 roku dokonano kasacji zakonu kamedulskiego. Ostatni czterech zakonników przebywali w Pustelni Rytwiańskiej do 1825 roku, kiedy to zostali przeniesieni do eremu warszawskiego. W XIX wieku opuszczony klasztor powierzono ojcom reformatom, jednak po upadku powstania styczniowego w 1864 kolejne zarządzenia władz carskich zmusiły franciszkanów do opuszczenia Rytwian.

W roku 1925 podjęto próbę przywrócenia pierwotnej funkcji obiektu. Do klasztoru powrócili mnisi kameduli, lecz stan zabudowań uniemożliwił zamieszkanie i prawidłowe funkcjonowanie. W dziesięć lat później, dzięki staraniom władz kościelnych i przy poparciu ostatniego właściciela dóbr rytwiańskich Artura Radziwiłła, świątynia stała się kościołem parafialnym dla mieszkańców Rytwian i okolicznych wiosek. Większość zabudowań klasztornych znajdowała się wówczas w stanie upadku lub w ogóle nie istniała.

"Salus per Silentium" - oczyszczenie dla współczesnego świata

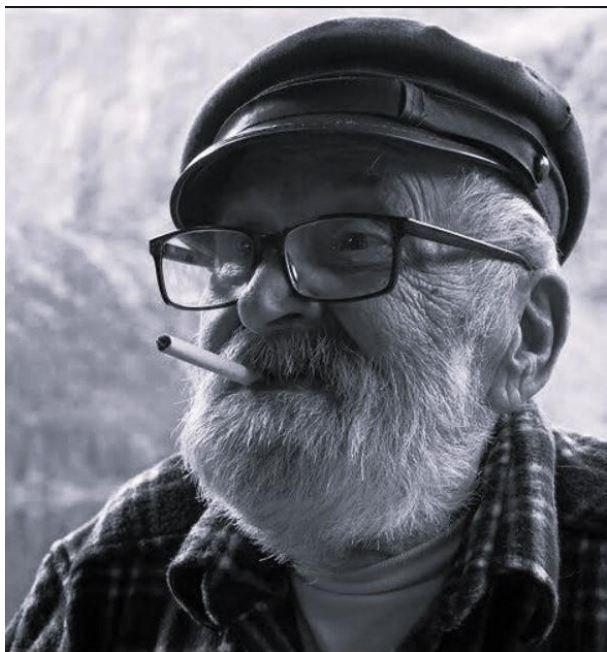
Istotne zmiany strukturalne i administracyjne nastąpiły w Pustelni wraz z początkiem nowego tysiąclecia. W czerwcu 2001 roku w rytwiańskiej Pustelni ówczesny biskup sandomierski, ks. prof. dr hab. Wacław Świerżawski – wielki miłośnik Pustelni ustanowił Diecezjalny Ośrodek Kultury i Edukacji „Źródło”, a w maju 2002 roku świątynia została ustanowiona kościołem rektoralnym. Posługę duszpasterską Biskup powierzył księdzu Wiesławowi Kowalewskiemu, którego mianował rektorem kościoła pokamedulskiego i dyrektorem ośrodka. W kolejnych latach dzięki staraniu wielu osób i instytucji, przy udziale sponsorów, dobrodziejów i wsparciu z funduszy Unii Europejskiej odremontowano zabudowania klasztorne, na bazie której powstało Relaksacyjno-Kontemplacyjne Centrum Terapeutyczne SPeS o działalności ukierunkowanej na pomoc ludziom zagrożonym skutkami współczesnej cywilizacji.

Opracowanie: Zbigniew Jaskiernia
www.pustelnia.com
Archiwum O/PTT Sosnowiec

Andrzej Wilczkowski nie żyje

W dniu 13 lipca w wieku 91 lat zmarł Andrzej Wilczkowski. Taternik i alpinista, kierownik wypraw w góry Hindukuszu i Etiopii.

Autor wielu książek, w tym kultowej pt „Miejsce przy stole”, czy „Śniegi pokutujące”.

Przez prawie całe życie związany z Łodzią, zarówno pracą na Politechnice Łódzkiej, oraz działalnością w Klubie Wysokogórskim.

Autor wielu nowych dróg w Tatrach.

Cześć Jego Pamięci !!

Korona Gór Polski – Lubomir (904 m npm)

W dniu 17 lipca 2022 r. wybraliśmy się na zdobycie kolejnego szczytu w ramach Korony Gór Polski. Wybór padł na Lubomir (904 m npm) leżący w paśmie Lubomira i Łysiny. „Zakopianką” dojechaliśmy do Pcimia. To wieś leżąca w powiecie myślenickim i w woj. małopolskim. Bardzo ciekawa jest historia Pcimia. Pierwsi osadnicy pojawili się tutaj w XIII w. za czasów Leszka Białego. Z kolei król Kazimierz Wielki w 1338 r. ustanowił tutaj parafię pw. św. Mikołaja. Pobudowano jednocześnie drewniany kościół. Akt lokacyjny nosi datę 1351 r. Lokacja „na surowym korzeniu” dokonana została przez czeskiego rycerza Nedana. Stąd nazwa Nedanowa Wola. Tę miejscowość upodobał sobie zbójnicy, którzy weszli na drogę prawa i jeńcy tatarscy. Tak przynajmniej mówią podania ludowe. W czasie powstania Kostki Napierskiego miejscowość była areną potyczek zbrojnych. Także w okresie II wojny światowej działały tutaj liczne grupy zbrojne. Obecnie wieś leży na trasie ruchliwej trasy E-7 do Zakopanego. Z Pcimia warto skręcić w góry, aby dostać się do schroniska PTTK „Kudłacz”. Na turystów zmotoryzowanych czekają liczne parkingi. Stąd już bardzo blisko do schroniska.

Schronisko PTTK na Kudłaczach leży na wys. 730 m npm. Zostało oddane do użytku w dniu 10 września 1994 r. Oferuje 37 miejsc. Obok schroniska znajduje się duże pole namiotowe, które jest w stanie przyjąć duże grupy turystów. Jest to jedyne schronisko górskie w Polsce do którego można dojść z Krakowa w ciągu jednego dnia. Jest to także doskonały punkt wypadowy w rejon Lubomira. Kiedy dotarliśmy do schroniska byliśmy jednymi z pierwszych turystów. Po skosztowaniu dobrej kawy i krótkim odpoczynku ruszyliśmy czerwonym szlakiem w kierunku Łysiny. Szlak łagodny i dobrze przygotowany. Na trasie spotykaliśmy nieliczne grupy turystów.

Przed schroniskiem PTTK na Kudłaczach

W połowie drogi na Lubomir doszliśmy do Łysiny (891 m n.p.m.). To szczyt zalesiony, do którego należy lekko odbić ze szlaku. Tutaj miłe spotkanie z turystami z Żywca. Kolega Krzysiek miał okazję sobie pogadać z kolegą po fachu, który również był leśnikiem.

Spotkanie z turystami z Żywca na Łysinie.

Jeszcze przed dojściem do Lubomira natrafiliśmy na piękny punkt widokowy. Na odcinku od Raciechowiec po Szczyrzyc rozciągał się piękny widok na : Grodzisko, Księżą Górę po Ciecień. Nieco z lewej strony znajdowało się Jezioro Dobczyckie.

Punkt widokowy pod Lubomirem

Po krótkim odpoczynku doszliśmy do szczytu Lubomira. Jest to najwyższy punkt w paśmie Lubomira i Łysiny, leżący na terenie Beskidu Wyspowego. Nazwa została nadana w 1932 r. na cześć księcia Kazimierza Lubomirskiego, który ofiarował domek myśliwski i 10 ha ziemi pod budowę drugiego na terenie Karpat obserwatorium astronomicznego. Budowa obserwatorium nastąpiła w 1922 r. z inicjatywy prof. Tadeusza Banachiewicza. Obserwatorium funkcjonowało do II wojny światowej, kiedy to zostało zniszczone przez Niemców. Inicjatywa odbudowy zrodziła się w 2006 r, a w następnym roku nastąpiło uroczyste otwarcie Obserwatorium Astronomicznego im. Prof. Tadeusza Banachiewicza na Lubomirze.

Na szczycie Lubomira

Przed budynkiem obserwatorium oraz taras widokowy

Obserwatorium można odpłatnie zwiedzać. Grupy są wpuszczane co godzinę. Na tarasie ustawiono kilka lunet i można było obserwować słońce. Na środku budynku stoi stara luneta, a na ścianach historia obserwatorium.

Komitet Odbudowy Obserwatorium Astronomicznego na Lubomirze Przewodniczący Komitetu – Julian Murzyn

I. Zespół Programowy:

prof. dr hab. Jerzy Kreiner – przewodniczący
prof. dr hab. Michał Ostrowski
prof. dr hab. Stanisław Juchnowicz
dr Henryk Brancewicz
dr Jan Mielicki
mgr Mieczysław Jagła
mgr Piotr Sadowski
dr Józef Hernik – sekretarz

II. Zespół Organizacyjny – Finansowy:

mgr Ryszard Leśniak – przewodniczący
prof. dr hab. inż. Wojciech Górecki
mgr Kazimierz Czekaj
mgr Ludwik Starzak
inż. Marcin Pawlak
mgr Andrzej Padlikowski
Kazimiera Gorączko
mgr inż. Jolanta Wolak – sekretarz

III. Członkowie:

mgr inż. Natalia Górecka	Aleksander Kowal
mgr Adam Gumularz	Grażyna Klimek
mgr Andrzej Słarsz	Danuta Kowal
mgr Władysław Maj	Roman Gawel
mgr Czesław Smyk	Zofia Leszczyńska
mgr Jan Włoczekowski	Władysław Murzyn
Krzysztof Chłuda	Jacek Węglarz

AKTEREKCYJNY

Rok 2006, 17 lipca, dokonano poświęcenia i uświetnienia kamienia węgielnego pod budowę nowego obserwatorium na szczycie góry Lubomir w miejscowości Lubomir powiat myślenicki województwa małopolskiego.

Marzalkom województwa małopolskiego jest Janusz Szepiel, wojewodą małopolskim jest Waldemar Kozłowski, starostą powiatu myślenickiego jest Adam Gumularz, wójt gminy Wiśniewa jest Julian Murzyn.

Od dnia 22 marca 2003 roku działa Komitet Odbudowy Obserwatorium Astronomicznego na Lubomirze, który utworzyli: Henryk Brancewicz, Grzegorz Chłuda, Kazimierz Czekaj, Roman Gumularz, Kazimiera Gorączko, Natalia Górecka, Władysław Górecki, Ryszard Leśniak, Adam Gumularz, Marcin Jagła, Krzysztof Juchnowicz, Stanisław Juchnowicz, Aleksander Kowal, Grażyna Klimek, Danuta Kowal, Jerzy Kreiner, Zofia Leszczyńska, Ryszard Leśniak, Władysław Maj, Jan Mielicki, Julian Murzyn, Władysław Murzyn, Michał Ostrowski, Andrzej Padlikowski, Marcin Pawlak, Czesław Smyk, Ludwik Starzak, Andrzej Słarsz, Jacek Węglarz, Jan Włoczekowski.

Przewodniczącym Komitetu Odbudowy Obserwatorium Astronomicznego jest Jerzy Kreiner – Murzyn. Wójt Gminy Wiśniewa, przewodniczącym zespołu programowego jest Jerzy Kreiner – Murzyn. Wojewoda małopolski, przewodniczącym zespołu organizacyjno-finansowego jest Ryszard Leśniak – dyryktor Zespołu Wzrostu, Osiągnięć i Wpływu.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Obecnie obserwatorium rozpoczęło w dniu 4 października 2003 roku na szczytach Lubomira, na którym zostało i zostało w dniu 13 września 1944 roku i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Obserwatorium to zostało opóźnione i zostało przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

Potwierdzamy zdobycie szczytu do KGP

Parking poniżej schroniska na Kudłaczach

Po zwiedzeniu obserwatorium ruszyliśmy w drogę powrotną. Na odpoczynek zatrzymaliśmy się ponownie przy punkcie widokowym. O tej porze na Lubomir ciągnęły już całe pielgrzymki turystów, nie brakowało małych dzieci w nosidełkach. Dotarliśmy ponownie do schroniska na Kudłaczach, ale nie zatrzymywaliśmy się na dłużej i ruszyliśmy na parking. O tej porze i przy tej pogodzie mieliśmy widok na całą panoramę Tatr. Trasa powrotna do Sosnowca przebiegała bez kłopotów. W sumie w wyjeździe brało udział czworo członków Oddziału PTT w Sosnowcu. Wyjazd ze wszech miar należy uznać za udany.

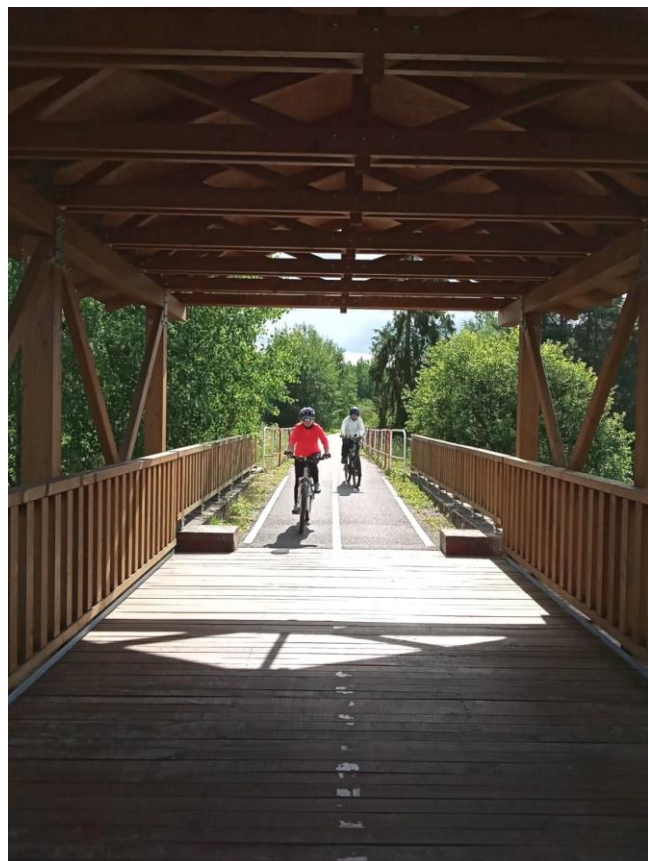
Relacja i foto: Zbigniew Jaskiernia

Monika Witkowska zdobyła K-2

W dniu 22 lipca 2022 r. Monika Witkowska zdobyła K-2. Jest drugą Polką, która weszła na ten szczyt. Wcześniej dokonała tego 36 lat temu Wanda Rutkiewicz.

Nasi członkowie na turystycznym szlaku

Jola i Zbyszek na kolarskich szlakach na Podhalu

Wojtek w Bieszczadach

Zdzisław w Bieszczadach

**WYDAWCA: POLSKIE TOWARZYSTWO TATRZAŃSKIE Oddział/PTT im.Gen.
M.Zaruskiego w Sosnowcu**

Organizacja Pożytku Publicznego Nr KRS 0000115547

www.sosnowiec.ptt.org.pl, mail: zbigniew.jaskiernia@gmail.com

Redakcja: Redaktor Naczelny - Zbigniew Jaskiernia